

at der er noget krænkende i den bestaaende Ordning. Et Ønske fra deres Side, som paa rette Sted blev fremført om at faa disse Forhold ordnede, vilde sikkert ogsaa blive mødt med Imødekommen fra dansk Side, og det skulde glæde mig, om det maatte ske snart. De andre Forhold kunne billigvis kun ordnes efterhaanden: og det var da Islændernes Ønske, som forekommer mig ganske naturligt, at der maatte blive nedsat en parlamentarisk eller politisk Kommission, som havde Medlemmer, dels valgte af den danske Rigsdag, dels valgte af det islandske Alting, og som var saa stor, at alle Partier i disse to Repræsentationer ogsaa kunde finde Repræsentation i Kommissionen, og at den saa maatte arbejde for at søge en Løsning af de politiske Forhold mellem Island og Danmark i det hele, men da især af den forfatningsmæssige Tilstand mellem de to Lande.

Til Slutning ønske vi at udtale, at vi ville støtte ethvert Forslag, som forelægges os af Ministeriet, og at vi ikke indskrænke os til blot at sige, at vi ville støtte og støtte hvad som helst, men vi ville støtte med oprigtig Tilslutning alt, hvad der efter vor Opfattelse og vort Syn tjener til Folkets og Fædrelandets Vel, men ogsaa, at vi ville møde med aaben Modsigelse alt, hvad der efter vor Overbevisning ikke gør det. Jeg vil haabe, at dette er en Udtalelse, som ogsaa helt og holdent kan tiltrædes af det ærede Regeringsparti. Men hvad enten nu Regeringspartiet slutter sig til dette Ændringsforslag, som vi have tilsluttet os at fremsætte, og derved kommer til at deltage i den klare politiske Udtalelse, som vi her have forsøgt fremsat fra Folkerepræsentationens Side, eller det modsætter sig eller lister udenom denne Udtalelse, saa er der dog ad den ene eller den anden Vej i alle Tilfælde tilvejebragt noget større Klarhed over vore politiske Forhold, og dermed er en Del af det Maal, vi stræbe efter med vort Ændringsforslag, naaet.

N. Andersen: I adskillige af vore europæiske Lande, som have parlamentarisk Regeringssystem — og det have saa godt som alle —, er det indgaaet i det parlamentariske System som en nogenlunde fast Regel at lade Parlamentet aabnes med en Trontale, og det er da lige saa almindeligt, at denne Tale besvares med en Udtalelse fra Parlamentet. Der er derfor ikke noget forunderligt i, at vi af og til, naar dertil er særlig Lejlighed, gøre det samme, og det har derfor

undret mig noget, at man fra en vis Side her i Salen har ment, at det ikke var rigtigt, at Tinget besvarede Hans Majestæt Kongens Udtalelser ved Rigsdagens Aabning i Aar. Jeg kan ganske tiltræde de Udtalelser, der fra anden Side ere komne, om det naturlige i, at Hans Majestæt Kongen i Aar selv aabnede Rigsdagen, og jeg kan lige saa fuldt ud tiltræde Udtalelserne om det naturlige i, at Folketinget giver et Svar. Naar jeg imidlertid paa den lille Højregruppes Vegne har ment at maatte stille et Ændringsforslag til det Forslag, for hvilket det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) er Ordfører, saa er det, fordi der er et Par af de Reformere, som Trontalen omtaler, som ere af saa gennemgribende Vigtighed og af en saa betydelig Rækkevidde, at jeg ikke tør være med til ubeset og uden Forbehold at tilsige Regeringen Støtte til Gennemførelsen af disse Forslag. Jeg skal villig erkende, at hvad de fleste af de Reformere angaar, som Trontalen bebuder, og som vi alle kende mere eller mindre til, havde jeg ingen Betænkelighed ved at tilsige Regeringen Støtte. Jeg skal saaledes nævne, at Ministeransvarlighedsloven ikke er noget saa ukendt, at vi ikke nogenlunde vide fra alle Sider, hvad et saadant Lovforslag vil komme til at indeholde, naar det atter fremkommer fra Regeringens Haand. En Forsikring mod Arbejdsløshed ere vi vist alle enige om at give vor Tilslutning, og vi ere vist ligeledes alle nogenlunde klare over, paa hvilket Grundlag dette Forslag vil blive bygget, naar det endelig bliver fremmet til Lov. Det samme gælder i endnu højere Grad Hjelpekasser, og en Ulykkesforsikring for Landarbejdere er en Foranstaltning, som vi nu i en Aarrække have skyldt disse Arbejdere, ligefrem fordi vi have stillet deres Kolleger i en stor Række af Fag i Byerne paa en ganske anden Maade, end vi have stillet Landarbejderne, og dette Forhold kan ikke fremdeles fortsættes, det bør ændres, og det kan jo kun ændres paa den Maade, at vi yde Landarbejderne en noget lignende Støtte, naar Ulykken rammer dem, som den, vi i sin Tid vare enige om at yde Industriens Arbejdere. At ogsaa Love om Fiskeriet og om Udvidelse af vort Lands Jernbanenet ere af en saadan Beskaffenhed, at man godt paa Forhaand i alt Fald med et meget ringe Forbehold kan tilsige Regeringen sin Støtte til Gennemførelsen af disse, er en Selvfølge, og jeg skulde ogsaa, om end med noget mere Forbehold, kunne